

[Erhard Jakobsen]

Det kan måske være lidt uforsigtigt, men han var der altså også. Mange har været der. Jeg tror, det ville have stor betydning for Danmark, om det var muligt for Hendes Majestæt at tale til forsamlingen dernede for netop at understrege, at Danmark nu helhjerteret er gået ind i EF.

Udenrigsministerens glæde over Portugals og Spaniens deltagelse deler vi naturligvis alle. Jeg har netop lagt mærke til og har haft lejlighed til ved personlige samtaler at konstatere, hvilken modenhed disse nye demokratiers politikere er i besiddelse af. Jeg må til glæde for danske socialdemokrater sige, at de vil i hvert fald med udbytte kunne tage kontakt med spanske socialister, for de har en holdning, der er langt mere moderat end Labours og mange af de nymodens tyske og franske socialisters, helt forskellig fra den, der var for en halv snes år siden. Disse nye folk med Gonzales i spidsen er nogle, der i høj grad kan bidrage til et europæisk samarbejde på realistisk grundlag.

Men vores glæde over Spaniens og Portugals deltagelse – og Grækenlands også – forpligter sandelig også. Den forpligter os til ikke at være smålige og til at gå ind i en debat om en ny ordning. Det er helt i orden, at man tager forbehold over for Kommissionens forslag, men man må ikke gøre det ud fra det grundsynspunkt, at det endelig ikke må koste Danmark 100 mill. kr. eller 120 mill. kr. eller 320 mill. kr., for så kan vi ikke være med. Man kan da sige sig selv, at skal vi have Spanien, Portugal og Grækenland med med deres uhyre fattige befolkninger, kan det ikke nytte noget, at vi fedter med skillingerne og spørger: taber vi nu 100 mill. kr. eller 200 mill. kr. på det?

Jeg er da helt enig med hr. Gade i, at vi skal sørge for, at nogle flere af de midler, der anvendes af EF, går til de lande, men det vil være endnu bedre, om vi så også sørger for, at der er nogle flere midler at bruge, for det er jo småpenge målt med europæisk alen, 0,7 pct. af landenes nationalprodukter. Det er det, man kan undvære til det fælles, og det sluger så landbrugspolitikken – hvad jeg absolut ikke skal angribe – en stor del af. Men vil man virkelig gøre noget i de lande, er det altså på tide, at man lukker op for pengepungen og øser noget mere i. Jeg er glad for, at Danmark var blandt de første, der sagde, at vi selvfølgelig mener, at vi skal betale 1½

mia. kr. eller 1,48 mia. kr. i stedet for 1 mia. kr.

Jeg håber, vi stadig væk vil vise vores solidaritet, ikke bare med nogle stammehøvdinge rundt om i den fjerneste del af verden, når de laver oprør, men også, når det gælder om at stå sammen med folk, der har samme skæbne og mål, som vi andre har i Europa.

Så siger udenrigsministeren, at der er en glædelig udvikling på det valutariske område, at EF er i bedring dér. Det er rigtigt for så vidt angår EF over for omverdenen, men det er altså ikke rigtigt, når det gælder f.eks. de to store medlemslande Frankrig og Vesttyskland. Vesttyskland har i årevis ført en politik, der gavtede Vesttyskland meget derved, at det år efter år fik et valutaoverskud på 35 mia. eller 50 mia. DM, og her kan vi gange med næsten 4, når vi skal omregne til kroner. Det har man oven i købet rost det for uden at tænke over, hvordan det får det. Det får det kun, fordi der derved bliver underskud i andre lande og derimellem andre EF-lande. Det er på tide, at man i de lande forstår – sådan som Japan nu har måttet erkende det – at man ikke år efter år kan blive ved med at føre en restriktiv politik, der giver overskud på valutaen, men som udmarker de andre landes fortsatte samarbejdsmuligheder på det økonomiske område.

Jeg håber, at man fra EFs side – det skal naturligvis ikke bare være Danmark, men også andre – vil tale dunder til de to lande. I Vesttyskland stiger arbejdsløsheden, i Frankrig stiger arbejdsløsheden, men det har vi ikke råd til at køre videre med i Europa, blot fordi man har en panisk rædsel for prisstigninger eller sådan noget. I Vesttyskland falder priserne. Hvordan kan man vente i et land med faldende priser, at der skal blive øgede investeringer? Hvor findes den mand, der er så stor en idiot, at hvis priserne er faldende, investerer han for på forhånd at realisere et investeringstab? Altså: man har forset sig på inflationen, der var alt for hård i nogle år, i en sådan grad, at man er bange for at få den mindste smule stigning i disse lande, som har råd til det. Jeg taler slet ikke om Danmark, for vi har ikke råd.

Vi har ligget foran i en politik, som sådan set var rigtig, men bare ikke var rigtig for Danmark, for vi havde ikke råd til det, men de andre lande burde føre den politik, og det ville løse Danmarks problemer.